

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at det valutariske samarbejde i Europa går ind i en ny fase med etableringen af eurosamarbejdet for de 11 EU-medlemslande fra 1. januar 1999.

Der er derfor behov for at fastholde og videreføre en grundig og nuanceret debat om indholdet af eurosamarbejdet og konsekvenserne for bl.a. Danmark.

Folketinget opfordrer regeringen til løbende at fremlægge oplysninger og vurderinger om eurosamarbejdets udvikling, herunder at belyse fordele og ulemper for Danmark i forhold til forskellige former for tilknytning til eurosamarbejdet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 10).

Første næstformand (Birte Weiss):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt bede hr. Jacob Buksti forklare, hvad det er, man nu mener med ordene en ny fase. Jeg forstod på hr. Jacob Buksti, at man åbenbart vil gå ud og sige, at nu er det ligesom en eller anden helt anderledes økonomisk-monetær union, en helt anden euro end den, vi tog stilling til ved folkeafstemningen i 1993.

Har jeg forstået det rigtigt, at man nu vil lave det, jeg havde faktisk nær sagt fupnummer, at man vil til at kalde den tredje fase, som starter den 1. januar 1999, og som var præcis det, vi tog stilling til ved folkeafstemningen i 1993, for noget helt nyt, som vi ikke tidligere har taget stilling til? Er det den kabale, som ligger i den vedtagelse, Socialdemokratiet nu har fremsat?

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg er noget forundret over den vedtagelse, som Socialdemokratiets ordfører fremsætter nu, i betragtning af at statsministeren lige har været heroppe og sige, at det, det gælder om nu, er at diskutere indhold, nu skal vi diskutere indhold. Hvor er indholdet henne? Hvor er de offensive krav til beskæftigelsespolitik, som Socialdemokratiet ynder at flage med ved officielle lejligheder? Hvor er indholdet i den politik henne? Det, vi hører, er, at Danmark kommer til at stå uden for en diskussion om beskæftigelsespoli-

tikken. På hvilken måde? Er det i Rådet, man diskuterer beskæftigelsespolitik? Hvor er indholdet?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg mangler også lidt klarhed fra Socialdemokratiet. Jeg vil gerne spørge hr. Jacob Buksti, om hr. Jacob Buksti er enig med statsministeren, der den 13. november sagde til Børsens Nyhedsmagasin, at den vigtigste udenrigspolitiske opgave for statsministeren er at sikre, at vi ikke står alene i denne sag. Jeg har omformuleret det lidt for ikke at citere direkte her, men jeg kan godt læse det direkte citat op. Det er måske lidt vanskeligere at forstå, så det er derfor, jeg har valgt at sige det på den måde, jeg gør her.

Men hvad med folkeafstemningen? Hr. Jacob Buksti var inde på det. Skal vi have en folkeafstemning, skal vi have en folkeafstemning i nyere tid? Er hr. Jacob Buksti enig med udenrigsministeren, der i dag siger, at vi skal have den i år 2001? Lad os få et klart bud, lad os få en klart bud til befolkningen i denne sag.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil bare sige til hr. Keld Albrechtsen, at det er fuldstændig rigtigt, at det er en ny fase, og at den starter den 1. januar 1999. Det nye – som jeg håber også er gået op for hr. Keld Albrechtsen – er, at i 1992 havde vi en masse borgerlige regeringer, men i 1998 har vi en masse socialdemokratiske regeringer. Det var det, jeg understregede, og det opfatter vi i hvert fald ud fra en socialdemokratisk synsvinkel som noget rimelig interessant.

Fru Pernille Frahm spørger: Hvor er indholdet? Ja, indholdet i hele den beskæftigelsespolitik, som vi sammen med andre har fået slået fast i Amsterdamtraktaten, og som vi arbejder efter, er på et klart socialdemokratisk grundlag. Men vi står jo uden for Euro-11-Rådet, og jeg tror, at selv fru Pernille Frahm vil indrømme, at de beslutninger, som træffes med hensyn til koordinering af den økonomiske politik, også har konsekvenser for beskæftigelsen; det går jeg da ud fra. Og eftersom der træffes beslutninger i Euro-11-Rådet, opnår vi altså, at vi kommer til at stå uden for det organ, hvori en række afgørende beslutninger om noget af det, vi opfatter som værende mest afgørende, træffes.

Til fru Charlotte Antonsen: Jamen jeg er fuldstændig enig med statsministeren, og det er jeg